

БРАТЯ ГРИМ

БРАТЧЕТО И СЕСТРИЧЕТО

Превод от немски: [Неизвестен], 1995

chitanka.info

Живели едно време две деца, братче и сестриче. Майка им починала рано, а бащата се оженил повторно за зла жена. Един ден братчето казало на сестра си:

— Откакто мама си отиде, не сме били щастливи нито за миг. Мащехата ни бие всеки ден, а щом се приближим към нея, само ни подритва. Храни ни само със сухи корички и дори кученцето живее по-добре от нас. Господи, ако мама можеше да ни види отнякъде! Хайде, сестрице, да избягаме и да тръгнем по широкия свят!

Тръгнали те и вървели цял ден през ниви и ливади, а когато завалял дъжд, сестричката рекла:

— Ето, и небето заплака с нас!

Привечер стигнали до една гора и били толкова уморени от дългия път, от глада и мъката, че се свили в хралупата на едно старо дърво и заспали. Когато на другата сутрин се събудили, слънцето греело високо на небето и препичало силно.

Братчето рекло:

— Сестричке, жаден съм! Искам да пия водица. Струва ми се, че наблизко чувам да бълбука поточе.

Двамата се хванали за ръце и тръгнали да търсят изворчето.

Злата мащеха обаче била вещица. Тя видяла, че двете деца тръгнали да търсят вода, проследила ги тайно — нещо, което могат да правят само вещиците — и омагьосала всички изворчета в гората.

Братчето и сестричето дълго обикаляли и накрая намерили изворчето. То весело ромоляло и искряло между камъните, но когато момченцето се навело да пийне, за да утоли жаждата си, сестричката чула шепот:

— Който пие от водата ми, ще се превърне в тигър! Който пие от водата ми, ще се превърне в тигър!

Като чуло това, сестричето извикало:

— Моля те, братче, не пий от водата! Ще се превърнеш в див звяр и ще ме разкъсаш!

Макар да било много жадно, братчето се съгласило и рекло:

— Ще намерим друго изворче!

Ала щом намерили друго изворче, сестричката отново чула шепот:

— Който пие от водата ми, ще стане вълк! Който пие от водата ми, ще стане вълк!

— Моля те, братче, не пий от водата! — казало сестричето. — Ще се превърнеш във вълк и ще ме изядеш!

Братчето и този път се съгласило и не пило вода.

— Ще издържа, докато стигнем до следващото изворче — рекло то, — но тогава, каквото и да ми казваш, ще пия, защото съм много жаден.

Когато стигнали до третото изворче, сестричката отново чула водата да шепти:

— Който пие от водата ми, ще се превърне в сърна! Който пие от водата ми, ще се превърне в сърна!

Сестричката пак се замолила:

— Братче, не пий от водата! Ще се превърнеш в сърненце и ще избягаш от мен!

Но напразни били молбите на момичето — братчето коленичило, пийнало от водата и щом първите капки докоснали устните му, превърнало се в сърненце. Заплакала сестричката за омагьосаното си братче, а сърненцето легнало в краката ѝ, гледало я тъжно и от очите му се ронели големи сълзи. Тогава момичето казало:

— Мило сърненце, недей да плачеш! Няма никога да се отделия от теб!

И сестричката свалила панделката от главата си, изтеглила от нея златни нишки и оплела меко въженце. Завързала го около вратлето на сърненцето и го повела навътре в гората. Вървели дълго, докато стигнали до малка къщичка. Момичето погледнало вътре, видяло, че е празна, и казало:

— Ето тук можем да останем и да живеем двамата!

Всяка сутрин сестричката излизала в гората и събирала за себе си корени и горски плодове, а на братчето си донасяла крехка зелена тревица. Хранела го от ръката си, а след това двамата се гонели и играели. Вечер момичето полагало глава на гърба на сърненцето и кротко заспивало. Животът би бил прекрасен, ако братчето можело отново да върне човешкия си образ.

Така живели те известно време, докато един ден царят на страната не устроил лов в гората. Ловджийски рогове, кучешки лай и весели викове огласили гората. Сърненцето ги чуло и се замолило на сестра си:

— Пусни ме да изляза! Не мога да стоя повече затворен!

Молило се братчето, молило се, и сестричката накрая се съгласила.

— Пускам те — казала тя, — но при едно условие. Довечера, когато се прибиращ, аз ще съм заключила вратата. Тогава ще почукаш и ще кажеш: „Мила сестричке, отключи ми!“ Ако не кажеш тези думи, няма да ти отворя.

Сърненцето изскочило навън, щастливо, че отново е на свобода. Царят и неговите ловци забелязали красивото животно и започнали да го преследват. Цял ден го гонили и точно когато мислели, че ще го хванат, то се скрило в храстите и изчезнало. Вечерта се прибрало, почукало на вратата и рекло:

— Мила сестричке, отключи ми!

Сестричката му отворила, то влязло вътре, легнало си и добре се наспало.

На другия ден ловът продължил. Щом чуло роговете и виковете на ловците, сърненцето не могло да се сдържи повече и рекло:

— Отвори ми вратата, сестричке! Пусни ме навън!

Момичето отворило вратата и рекло:

— Щом се върнеш довечера, ще кажеш същите думи и аз ще ти отворя.

Когато царят и ловците му видели красивото сърненце със златната панделка около врата, вкупом се спуснали да го гонят, но то било толкова пъргаво и бързо, че не могли да го стигнат през целия ден. Привечер обаче един ловец леко наранил крачето му и то се прибрало с накуцване у дома. Затова ловецът успял да го проследи и чул как то казало:

— Мила сестричке, отключи ми!

След това видял как вратата се отворила и се затворила. Ловецът запомнил всичко, отишъл при царя и му го разказал. Тогава царят рекъл:

— Утре пак ще има лов.

Сестричето много се уплашило, щом видяло раненото си братче. Избърсало кръвта от раната, наложило лековити билки върху нея и казало:

— Сега легни и си почини добре!

Раната била лека и на сутринта сърненцето вече нямало болки. Щом чуло радостните виковете на ловците, веднага му се приискало да

потича из гората.

— Нека да изляза навън! — казало то на сестричката си. — Нищо лошо няма да ми се случи.

Тогава тя заплакала.

— Няма да те пусна! Ще те убият и аз ще остана сам-сама в гората, далеч от света. Тогава ще умра от мъка!

Нищо обаче не можело да спре сърненцето. С натъжено сърце сестричката му отворила вратата и то хукнало навън щастливо и свободно.

Когато царят го забелязал, рекъл на ловците си:

— Гонете го цял ден, но не му причинявайте нищо лошо!

Когато се свечерило, той помолил ловеца да му покаже къщичката в гората, застанал пред вратата, почукал и казал:

— Мила сестричке, отключи ми!

Вратата се отворила и царят влязъл вътре. Той бил много изненадан, защото видял пред себе си чудно хубава девойка. Момичето пък се уплашило, щом съзряло не братчето си, а непознат мъж с корона на главата. Царят гледал дружелюбно девойката, подал ѝ ръка и казал:

— Не се плаши! Искаш ли да дойдеш с мен в двореца ми и да станеш моя жена?

— Да, съгласна съм — отговорила девойката, — но искам и сърненцето да дойде с мен. Не мога да го оставя само в гората.

— Нека бъде волята ти. То ще може да живее с теб и нищо няма да му липсва.

В това време сърненцето дотичало. Хванала го сестричката за златното въженце и заедно напуснали горската къщичка.

Царят качил девойката на коня си и я отвел в двореца. Там отпразнували сватбата с много блясък и разкош.

Девойката станала царица, а сърненцето живеело в царската градина и нищо не му липсвало.

Лошата мащеха, която пропъдила децата от къщи, мислела, че момичето е разкъсано от диви животни, а момчето сърненце е убито от ловци. Когато обаче разбрала как щастливо живеят те в царския дворец, черна завист загризала сърцето ѝ. Не можела да си намери място, докато не ги направи отново нещастни. Собствената ѝ дъщеря

била грозна като вещица и имала само едно око. Тя постоянно казвала на майка си:

— Искам да бъда царица! Това ми се полага по рождение!

— Почакай! — успокоявала я майка ѝ. — Всичко ще направя, когато му дойде времето.

Минало време и царицата родила хубаво момченце. Този ден царят бил на лов, затова мащехата се преоблякла като прислужница, влязла в стаята на родилката и казала:

— Господарке, приготвила съм банята. Водата ще ви освежи и ще ви даде сила.

Двете с дъщеря си пренесли царицата в банята, настанили я във ваната и я заключили. Вътре били напалили силен огън и царицата скоро се задушила от дима. След това дъщерята се забрадила с една кърпа и легнала в постелята на царицата.

Вещицата успяла да я преобрази така, че да прилича на завареницата, но с второ око не можела да я надари. Затова я накарала да легне на една страна. Щом се прибрал вечерта, царят разбрал, че му се е родил син. Много се зарадвал и веднага отишъл да види любимата си жена. Ала вещицата го спряла и рекла:

— Спуснете завесите, защото царицата трябва да си почива на спокойствие!

Царят излязъл от покоите на съпругата си, без да разбере, че в постелята лежи друга жена.

В полунощ, когато всички спели дълбоко, дойката седяла до люлката в детската стая и видяла как вратата се отворила и в стаята влязла истинската царица. Тя взела детето от люлката, прегърнала го и го накърмила. След това оправила възглавничката, настанила момченцето в люлката и го завила. Не забравила и сърненцето. Отишла при него в ъгъла и нежно го погалила по гръбчето. След това си отишла.

На сутринта дойката разпитала всички стражи дали са видели някой да влиза или да излиза през нощта. Всички отговорили, че нищо не са забелязали. Така истинската царица идвала нощ след нощ и дойката я виждала всеки път, но не смеела да каже на никого.

Минало време и една нощ царицата проговорила:

*„Какво прави моето детенце?
Какво прави моето сърненце?
Ще дойда още два пъти по мрак
и после никога не ще ви видя пак!“*

Дойката не посмяла да се обади, но на сутринта отишла при царя и всичко му разказала.

Царят рекъл:

— Тази нощ аз ще остана при детето.

Вечерта се скрил в детската стая и когато царицата дошла, отново казала:

*„Какво прави моето детенце?
Какво прави моето сърненце?
Веднъж ще дойда аз по мрак
и после никога не ще ви видя пак!“*

Погрижила се за детето, както правела всяка нощ, и след това си отишла. Царят не се осмелил да я заговори, но на другата вечер отново се притаил в детската стая.

В полунощ царицата пак дошла и заговорила:

*„Какво прави моето детенце?
Какво прави моето сърненце?
Дошла съм за последен път по мрак
и вече никога не ще ви видя пак!“*

След тези думи царят не се сдържал и рекъл:

— Ти си моята любима жена!

— Да, аз съм твоята съпруга! — отговорила тя и в този миг отново оживяла.

След това разказала на царя, какво й сторили старата вещица и дъщеря ѝ.

Царят изправил и двете пред съда. За злодейството си майката и дъщерята били наказани със смърт. А в мига, в който наказанието било изпълнено, омагьосаното сърненце възвърнало човешкия си образ и всички заедно заживели щастливо в царския дворец до края на дните си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.